

عنوان مقاله:

بررسی تحولات آوایی «g» آغازین در زبان فارسی با تکیه بر گویش مینابی

محل انتشار:

همایش بین المللی جستارهای ادبی، زبان و ارتباطات فرهنگی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

علی شیخ آبادی - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور تهران

یدالله منصوری - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

یدالله شهرجو - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

آشنایی با زبان ها و گویش های گوناگون ایران زمین باعث اتحاد و یگانگی میان اقوام گوناگون می گردد . در سواحل شمالی خلیج فارس نیز که از دیر باز شاهراه ارتباطی شبه قاره هند و مناطق شمالی ایران بوده است از فرهنگ و گویش دیرینه ای برخوردار است که تا کنون کمتر به آن پرداخته شده است . گویش بشاگردی ، که در سواحل خلیج فارس و ناحیه ی کوهستانی بین سه استان هرمزگان ، کرمان و سیستان و بلوچستان قرار دارد ، به دلیل وضعیت اقلیمی و صعب العبور بودن برخی از مناطق آن ، در طول تاریخ روابط محدودی با مرکز و مناطق همجوار خود داشته است و همین امر باعث گردیده ، بسیاری از ویژگی های زبانی ایران باستانی را در خود حفظ کند . که از آن جمله می توان به رواج خوشه واجی gva در آغاز بسیاری از واژگان اشاره کرد که بر اساس الگوی CCVC تولید می شود که در زبان فارسی امروز به va ، bo ، go ، یا ba تبدیل شده است . گمان غالب بر آن است که صامت «v» در آغاز این گونه از واژه ها ، صورت کهن آن است که با گذر زمان به «g» و «b» بدل گردیده است ؛ اما نگارنده بر آن است که با توجه به نمونه های بازمانده از فارسی کهن در گویش بشاگردی ، این گونه از واژگان در آغاز «g» و «v» را توأمان داشته اند که بر اساس نظریه ی اقتصاد زبانی و برای ساده سازی واژگان ، یکی از همخوان های آغازین آن حذف گردیده یا به آوای دیگری تبدیل شده است

کلمات کلیدی:

واج g - گویش مینابی - تحول آوایی- ساده سازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/533131>

